

הארבה

מר י. אהרוני סעבר את כרמיו בערבים ונטע
פירם ורנל פועל יה די לא רוכה בו: .הרכוש—סצטרק
רוא—לא שלי. אלא של אשתי.
(.דברי רעיב—רחובות)

הרהרתי:

הן זהו האיש שממימו שותים
התלמידים בארץ. ספיו, תורת החי הוא
היחיד במקצוע זה. מה יענו להם על
שאלתם הסורים, הזדברים המיד בננותה
של העבודה הזרה? התשובה: ר'טאיר
רסון מצא, חוכו אבל קלפתו זרק—לא
תספק את ילדינו, אשר י. ת. ברנר וא.
ד. נוררון הם להם אנשי מופת.
אם בארזים נפלה שלהכת — מה
יעשו אזובי הקירי? אם תלמיד חכם
כאהרוני סרת ועומד במדרו עד היום —
מה יעשו הפסקלים וכוי.
בלי עבודת עברית, מר אהרוני,
לא יהיה ערך והופכין גם למרביית תורתך.
נחים איש גס'זן

כשנתקלו העינים בגליון. דברי עד
הארבה במכרייה, — כאילו נתלש איזה
דבר בלב: כל כך קרוב לעמקי שלנו!
וממעמקים רפטה כעין תפלה, בקשה
וחרדה כאחת: לו הננע הזה יסיר
מעדינו, אלהים, נצר מסדה!
ואנב הרהור נצנץ בלי'טשים
השם: י. אהרוני נתוספת ברכת-תודה
המימה. וכור לשוב אותו האיש, שכתב
את המינוג'סיה המצוינה, הארבה, שנלה
ונלל לפנינו בכשרון רב את פרשת
עולמו של מוזק זה. דע את אויבך —
זהו כלל ראשי ועיקרי במלחמה.
ובעייני בקסע שאחרי זה, רחובות,
נתקל מבטי בשם שהגיתי בו זה עתה,
וכבשתי את סני בקרקע ..